

Tak pro tenhle den jsme si naordinovali jen leeehounkou prochajdu na oběd do Pece.

Ono to totiž taky ani jinak nešlo. Protože - paní Klečková je čarodějka - sehnala totiž Brtníkovi lípu ☐ . Teda část lípy, abych byla přesnější. Brtník shání lipový dřevo na tu sošku Svatýho Vojtěcha, kterou by rád vyrobil. A protože paní Klečková umí sehnat nesehnatelný, tak když jsme se jí zmínili, zavolala tůdle, zavolala támdle a odpolko jsme si mohli pro dřevo jet. No a protože to by se asi nestihnul už žádný velkej vejlet, řekli jsme si, že se nebudeme zalamovat a půjdeme to zkusit do tý Pece, konečně třeba budem mít štěstí a Anděl bude mít otevřeno.

Po předlouhý snídani a klábosení s paní Klečkovou jsme pak lááážíčko plážínko a pijánko vyrazili. Kousek od penzionu dostala Tali možnost ukázat, jestli si něco málo pamatuje z předchozích dnů, kdy jí zajímaly malý ovečky v ohradě a slepičky v okolí. No viditelně pro tento moment byl mozek na příjmu, takže se chodila chlubit sama od sebe, jak výborná je, že se chová vzorně.

Ještě před tím jsme si stříhli vzorovaný pochod u nohy, když jsme u jednoho z penzionů míjeli velkýho pesna, uvázanýho na řetězu u boudy na neoploceným pozemku. Moc tohle nechápu a psa je mi dost líto. Vyváděl tam dostatečně, až to vypadalo, že odejde i s tou boudou. O kus dál jsme se potkali s velkou fenou ridgebacka. Zpočátku byla trochu plachá a pak si nakonec holky hrály.

Nebylo kam pospíchat a tak jsme se pěkně courali, občas blbli s ohařiskama a kdybychom měli k dispozici kopretinu, mohli jsme otrhávat okvětní plátky a ptát se zda tentokrát u Anděla: mají otevřeno?-nemají otevřeno?-mají otevřeno?-nemají otevřeno?... MĚLI!

A tak jsme se mohli radovat. Především Brtník, kterej se už tý jejich pizzy nemohl dočkat. Mě nějak chuť na pizzu překvapivě opustila, i ten hlad jako nějak najednou nebyl... tak co já si to dám? Dala jsem si obří salát. A dobře jsem udělala, přinesli mi veletalíř s kupou zelenýho listí, sušených i čerstvých rajčátek, dokřupava opečenou slaninou, ogrilovaným masíčkem, s bochánky z pizza těsta. Hmmm, huž mi zase tečou sliny jak bernardýnovi, jen jsem si na to vzpomněla. A bylo toho prively. Ani dojíst jsem to nemohla, kus sešrotoval Brtník. Obsluha je tady velice, převelice psomilná. Až nebezpečně. Páč uložíte ohařiska pod stůl a když pak přijde slečna servírka, nebo některá z kolegyň, dojde na mudlání a protože ohařiska doma celej rok nikdo nepomudlá, že jo, tak se musej předhánět, kdo dřív, kdo víc..... a kázeň jest fuč ☐☐ . Po obědě jsme se šli ještě cournout kousek za restauraci do lesa a objevili tak další z cest na kratší výlet z Úpy do Pece, či obráceně. Prima, to si necháme na příště. Cesta začíná půvabným kamenným chodníčkem, kde jsme si dali krutěkrutou šiškobitvu. Lesem jsme kousek vystoupali a pak už byl čas se vracet. Neb hola hola lipový dřevo volá, blížil se termín, kdy jsme se měli přesunout.

Na zpáteční cestě jsme měli to štěstí, že jsme viděli hýla. Ještě nikdy jsem tohodle ptáčka naživo neviděla. Pesani se vyráchali v potůčku, pak jsme si zopákli ty ovečky a slepičky a když jsme mýjeli toho pesana u boudy, hodila jsem s ním "řeč" . Jeho výhružný štěkání se nakonec změnilo ve smutný volání, že je tam sám a to mi bylo líto ještě víc, než když jsme šli tam. Chjo.

Ještě před tím, než se mělo jet pro lipový dřevo, jsme chtěli zajet do Trutnova do Obi. Vyzeptat se, zdaliž nelze půjčit vozík zde a vrátit ho v Prahé. Bohužel, bohužel nelze. Což byla převeliká škoda, neb vzhledem k malým výkopovým pracím, který probíhaly za penzionem, se tam objevilo veliký množství obřích kamenů, který by se nám šikly a Klečkovi by se jich bývali rádi zbavili. No tak nic. Nevyšlo to. Aspoň jsem si tam teda koupila závěsnej květník s violkama, hyacinty pro paní Klečkovou, neb měla narozky a taky čokoškovéj dortík pro ní. Ať nejedem jen tak, že jo. Dorazili jsme na penzion a mně se vám najednou událo tak šoufl, že jsem se na celou lípu vybodla a upadla v postel. A tam jsem taky už setrvala. Tedy s přestávkama, kdy mi bylo šoufl natolik, že jsem ji musela opustit. Fuj, ble, moribundus jakýsi si mě vyhlédl a ubytoval se v mně. A v noci vypuklo peklíčko. Tělo mi dalo poznat rčení z románů - na těle mu vyrazil pot. Případala jsem si jako Křížíkova fontána, jak mi na těle ta tekutina vyběhla. Jen hudba a osvětlení k tomu chyběly. To jsem ještě neměla možnost poznat tuhle ten zážitek a bývala bych si ho i ráda odpustila. Musím říct, že jsem měla zdatný tým ošetřovatelů, který mě chodil dozorovat, jestli jsem ještě na živu, nebo už ne □ □ .

Byla jsem děsně ráda za to, že jsme v "domácím" prostředí, kdy nebyl problém s heřmánkovým čajem ani s tím, že ráno prostě hned nevstanu a nevypadnem z pokoje přes to, že už je den odjezdu. Když se mi podařilo tělo nastartovat, šla jsem vlézt pod sprchu, která mě vždycky nakopne. Brtník už byl po snídani a pustili jsme se do balení. A já si pak zašla za paní Klečkovou na ledovou Colu. V dnešní době už tenhle nápoj tak nějak moc nepožívám (kdeee jsou ty časy, kdy jsme pili Mičudu-což je víno s Colou - na hektolitry □ □), ale teď jsem byla zatr ráda, že je k dispozici. Ledová a opravdu v tenhle moment nejen osvěžující, ale taky pomáhající. Páč to co je uvnitř a rozežere to i trubky, nenechá taky přežít asi ani žádněj vir, či bakterii. Postupně ve mě zasyčela a druhou jsem si vzala na cestu. A pak už jsme se rozloučili. Chjo, tohle fakt nemám ráda. Je tady tak hezky, že se člověku zpátky nikdy nechce □ .

Doufala jsem, že cestu přežiju, a taky se mi to díky tomu nápoji podařilo. Cestou jsem ještě dvakrát flašku prikoupila a tak jsem dorazila domů bez úhony. A dokonce došla nakoupit zásoby, protože jsme rovnou přejížděli na chalupu. Přehodili jsme věci, popadli něco k jídlu pro nás a pro čoklidy a pokračovalo se na tu chalupu. Po cestě mi tělo sdělilo, že by rádo požilo taky něco jinýho, než je černá limoška nezdravá, a že by si - když už jsme u toho nezdravýho - dalo vývar z masoxu □ □ □ . Jsem zvyklá tělo poslouchat a tak jsme se stavili v sámočce a koupili tam tuhle příšernost. Nepoužívám ho už roky, ale chápala jsem, že tělo

chce sůl a něco teplého do žaludku. Normální vývar by mi připadl vhodnější, ale prej ne. Možná proto, že ten masox není tak tučný, nevím. Prostě to muselo bejt tohle. S jakou chutí jsem to pak do sebe posílala, to si neumíte představit ☐ Až jsem úplně zapoměla, že bych se mohla taky podělit s Brtníkem. A tak jsem šla postavit na další. A i z toho jsem mu tak moc nenechala. Ale zato jsem mu pak dokázala uvařit lehkou večeři.

V pátek už jsem byla čiperná čiperka a pustila se s chutí nejen do vaření - sebe jsem držela na rozhňahňanejch bramborách s mrkví, vařeným kuřecím prsíčku a banánu - ale bylo dost sil i na zahradničení. Osázela jsem si vlastnoručně vyrobený betonový korýtko, spoustu květníků, přesadila muškáty, zalila poctivě usychající květenu - protože tady nepršelo přes měsíc a půl a večer v deset, když už jsem si myslela, jak jsem za vodou, to událo břink. V hlavě se rozpoutalo peklo, tělo totálně odpadlo a byla jsem tak, kde předtím. No..... jo jasně, madam nám přepálila start. Myslela si, jakej nejni geroj nesmrtelej, že jo a tak se teď mohla tak leda tlouct do hlavy. Teda to ne, to by nebyl dobrej nápad. Páč mi bylo tak, že mě bolely i oči, ble fuj hnus. Jojo,kdo chce kam.... pomůže si tam sám.

Ještě, že se v sobotu fakt dalo do toho deště, co pořád slibovali, páč jsem zas byla mrkef a byla schopná se doplouhat tak do kůchně a zpátky. A to už jsem pak byla hodná až nejhodnější, takže v neděli jsem vzala v potaz, že bych to neměla přehánět. A tak jsem si prostě jen tak hrála s ohařiskama na louce. Hledala se lištička, házely se talíře a troček se cvičilo. Bylo záhodno využít toho, že madáme Flekatá má něco málo v mozkovně a jeví zájem o spolupráci. Ale bylo to jen tak zlehýnka. Jednak ohaři byli taky utavení a druhak jsem se na nic většího nezmohla ☐ . Nicméně, nicméně tenhle blbej moribundus mi tu dovolenou nezkazil. Nedovolila jsem mu to. Bylo to tak báječný, že by to byla věčná škoda ☐

*Křesla pro hosty ☐ , aneb dva
zničení ohaři (Rumíček je tam taky,
i když není moc vidět :D) po
dovolený.*